

Voda Vltava – 2019
18. - 21.4. 2019

Po 15ti letech se vracíme na Vltavu. „ Jaká bude řeka? Bude to jak Václavák? Nebo liduprázdná ?“ S těmito otázkami se chystáme na Vltavu.

Termín velikonočních svátků nás láká a my doufáme, že takových bláznů nebude víc. A tak se 14 statečných schází na vlakáči . Lišák poprvé v životě přichází včas, už asi taky stárne :), Terka H. již čeká, přijíždí Šaliovci s Matildou, kompletní Zámci přichází pěšky a pak už přijíždí Hrouda s Lálou a poslední dorazí Terka V.

A pak už konečně do vlaku na Budějovice. Týdny příprav, plánování, nahlašování, odhlašování, domlouvání kempů a lodí je za námi a před námi už jen cesta. Ve vlaku se plánují dvojce či trojce, kdo vpředu na háčka či vzadu jako zadák.

V osm večer vystupujeme ve Vyšáku a rovnou do kempu. Ten úžas, kemp byl prázdný, jen jeden starý vodák a my. Stavíme stany, jdeme na dřevo a co nevidět hoří oheň, hrajou kytary, opékají se špekáčky....konečně, zase po roce na vodě.

Ráno přemáháme zmrzlé zipy od stanů, rozfoukáme oheň a tulíme se kolem něj. V řece je polovina vody než večer, možná je to tak lepší...

„ Oni to na víkend vypínají ,“ říká starý vodák a odplouvá na své bárce. Už abychom jeli také, vyhlížíme nervozně auto s loděma. Konečně přijíždí a začíná obvyklý zmatek. Lodě, vesty, barely, pádla. Každý si vyfasuje svou velikost, aby mu to za chvíli někdo vyměnil.

Rozdělíme se do lodí, děti už pod hrází jezdí spolu a i my ostatní společně nasedáme do lodí.

Tedy až na Lišáka a Hroudu. Ti musí každý sám, aby nezlobili (taky to bude tak lepší :)) Sláva jsme na vodě, slunce svítí a my jsme na Vltavě SAMI. Nechce se nám tomu ani věřit.

Plujeme si poklidně směr Rožmberk, kde pod hradem stavíme na svačinku. Ze zahrádky, spolu s cyklisty, společně pozorujeme rekonstrukci hradní věže, která probíhá podle středověkých postupů. Lešení s vrátkem je snad zajímavější než celý hrad.

Pokračujeme dál, překonáváme pár jezů. Některé jedem, jiné přenášíme, nejsou totiž po zimě ještě v provozu. Následuje delší olej a Monče začíná být podezřelé, proč máme pořád loď plnou vody. V podstatě nedělá nic jiného, než jen houbičkuje, houbičkuje, houbičkuje a remcá. Když už se její remcání nedá vydržet, volám o novou loď... „Ráno o půl sedmé bude v kempu“, říká Dronťák. A byla. Konečně máme neděravou loď a Monča může taky pádlovat.

Den končíme v kempu Na Pískárně. Kromě pár rybářů jsme zde opět sami. Hledání dřeva je velký oříšek. Na konec slevíme ze svých tábornických zásad a vezmeme hromadu čerstvých smrkových větví. Děcka jsou nadšené, baví se proskakováním hustého kouře, ve kterém by se skryl celý tankový prapor. Mohutný kouř střídají šestimetrové plameny a za zvuku kytar ani nepostřehneme, že se připlížila noc a pak mrazivé ráno. Vše co nebylo ukryto, zamrzlo.

Obvykle odjíždíme až oschne rosa na stanech, tentokrát musíme ještě čekat až roztaje jinovatka. Slunce nám ale vydatně pomáhá. Ale už pálí tak, že kolena, krky a nosy začínají nepříjemně pálit. Škemráme o opalovací krémy od těch uvědomělejších a vydatně se mažeme. Po vyplutí na nás konečně čekají jezy, které nám průjezd nedají zadarmo. Ač se nikdo necvakl, tak naše těžké lodě jsme stejně museli pokaždé vylévat.

V tom řeka zpomalí a je tu Krumlov. Tisíce turistů, po dvou dnech klidu, je to šok. Rychle zdoláváme krumlovské jezy a děcka připravujeme na ten poslední u Jelení lávky. „ Koukejte se snažit, ať turisti vidí, že nejsme žádní másla. “ Namotivovaní přijíždíme k jezu a to jsme ještě neviděli. Místo šlajсны rejžové pole. „Jak se to jezdí ? “ „ Asi to bude něco jako umělá sjezdovka . “ Lišák jede jako první. Pořádný rozjezd, ale hned na metru stojí. Japonští diváci fandí, ale čecháčkovi neporadí, jak rejžoviště přebrodit. Je to peklo jako ve Vietnamu. Sjet to nejde, brodit taky ne, aspoň, že těm Japoncům se to líbí. Přetahat a rychle pryč. Cestou můjím jeden raft s dederónama za druhým.

Za zatáčkou, ve středu Krumlova, na nás z davu pokřikuje nějaká postavička. Je to Stáňa Novačka, krajanek z Cejle... milé překvapení v Krumlově.

Za městem nám začínají kručet žaludky a my vyhlížíme nějaké občerstvení. Ani krumlovský kemp ani U tří borovic, všude zavřeno. „ Až u Milana, “volají na nás kolemjdoucí po souši. Takže pár kilásků pádlování a už je tu pivo, limo, klobásky na grilu a konečně pár vodáků. Dětem je hic, tak vyhlašuji soutěž na Hamouna. A kdo prohraje, jde do řeky. Skoro Dandovi a pak i Štěpovi závidíme jejich nedobrovolné zchlazení v řece pod dohledem statného Hroudy a my se pak snažíme ještě něco z kůže na sobě zachránit Lišákovou opalovací padesátkou.

Příjezd do Zlaté Koruny oslavíme koupelí ve Vltavě. Heslo zní : „ Alespoň jednou za vodu se pořádně zmáchat.“

Po osušení a převlečení se opět připraví dřevo na oheň a vyrazíme směr hospoda na opravdové jídlo. Lívance s borůvkami - ty vyhrály a byly úžasný.

Jakmile se setmí máme ještě jednu milou povinnost, pokřtít naše nové vodáky. Terku, Terku a Lálu. Nechť jim voda z Vltavy, kopřiva a plácnutí pádlem dodá zdraví, sílu a rychlost na dalších dobrodružstvích.

Hroudova a Dušánkova kytara přivedla k našemu ohni spoustu vodáků a cyklistů. Každý přispěl nejen svým hlasem, ale i nějakou tou specialitou. Byla to zajímavá sešlost ze všech koutů naší republiky a jen se potvrdilo, že oheň a zpěv dokáže lidi spojit víc, než cokoliv jiného.

Naposledy jsme se probudili do bílého rána, vyklepali led z ešusů, uvařili poslední polévky a zamávali našim večerním hostům, kteří vyrazili o kus dále. Mezitím roztály stany, vrátili jsme lodě a věci sbalily zpátky do krosny. Nevím, čím to je, ale bez jídla a pití byly stejně těžké jako ve čtvrtek. Před cestou k vlaku, jsme se posilnili nanukem a přemýšleli, proč jsou všude kontakty na taxi k vlaku. V půlce cesty už nám to bylo jasné. Ale času bylo dost a k nádraží na kopci jsme se nakonec všichni doplazili. A tam nádherný výhled do jihočeské krajiny, který jsme mohli déle obdivovat, protože vlak měl půl hodiny zpoždění, přestože to nebyly ČD. V Budějčkách jsme už jen přeskočili do dalšího vlaku, bylo to tedy jen taktak, a už přímo do Jihlavy město. Tam už rodiče a maminky. Všem se rozdaly cancátka, nikdo se neutopil, ani nezmrzl, ale spálení jsme byli všichni.

Shodli jsme se, že taková Vltava, s dobrou partou, sluníčkem a úplně bez lidí se nám už asi nikdy nepovede. To ale nevádí, řek je spousta a když je dobrá parta, tak je hezky.

Ahoóóóój Šali